

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra KIRKE-SPEJL

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 188.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig10val-shoot-idm139947085987760/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Kirke-Spejl

da gjaldt for dyb Visdom at udlede hele den ny Oplysning og Dannelse fra Araberne i Spanien, altsaa fra Alkoranen.

Udbredelsen af Daab og Kristendom med det haandgribelige Sværd, som netop Karl-Magnus højtidelig stemplede til et gude- ligt Storværk, er da ogsaa ægte mahomedansk og saa klar anti- kristelig, at skjønt den kan have ligget den frankiske Kejser nær nok, da han efter sine Lovtaleres Sigende beseglede alle sine Kongebreve med sin Sværd-Knap, saa har han dog sikkert, om end ikke fuldvitterlig, lært den af Mahomed, da vi veed, at denne Slags Nød-Daab var Kejserens angelske Læremester Ælkin (Alcuinus) en Vederstyggelighed.

At man desuagtet, saa vel i den saakaldte Kirkehistorie, som i Verdenshistorien, ikke blot har kastet sin Kjærligheds-Kaabe over Tyrke-Daaben, men har endog lovprist Karl-Magnus, som Saxernes og vores egentlige Apostel, og Stamfaderen til al aandelig Udvikling i den ny Kristenhed, det er vist nok des værre sandt, og er saa meget sørgeligere, som man, ved saa- ledes at gaa avet om Kirken og forskrive sig til Uaanden, gjorde saa vidt muligt baade den saxiske Reformation og alle dens Følger til Uaandens Værk i Steden for vor Herres.

Derfor har jeg tit nok, men hidtil hartad forgjæves, indskær- pet, at om aldrig for andet, saa dog for den gotiske og prote- stantiske Kristenheds egen Æres Skyld, maatte dens høj lærde endelig holde op med at trodse og lemlæste Kirkehistorien, ved paa egen Haand at flytte den store Overgang fra den gamle til den ny Kristenhed hele to Aarhundreder frem: fra Slutningen af det sjette til Slutningen af det ottende Aarhundrede, og saa lade Overgangen ske med det verdslige Sværd og det bare Vand, i Steden for med det aandelige Sværd og den fri Daab af Vand og Aand.

Da dette imidlertid kun skal oplyses, lastes og rettes for Kri- stendommens og Historiens, eller rettere for Herrens og hans Menigheds Skyld, ingenlunde for at holde en ægyptisk Retter- gang med de stakkels Historieskrivere i de dødes Rige, saa skal vi ikke blot lade det staa ved sit Værd, om de har nogen Und- skyldning for deres uforsvarlige Misgreb og Misgjerning, men vi skal med Flid bemærke, at kunde noget undskyldte dem, da maatte det være den mageløs sørgelige Skæbne, der i det ellefte Aarhundrede traf den højbaarne angelske Folke-Stam- me, dens Modersmaal og Skriftsprog, med alle dens kirkelige, borgerlige og skolemesterlige Indretninger. Denne, saa vidt jeg